

3. Оборотов , Ю.М. Традиції та новації в правовому розвитку : загальнотеоретичні аспекти : дисертація д-ра юрид.наук 12.00.01 / Оборотов Юрій Миколайович . – Одеса , 2003 – 379 арк.
4. Харитонов О.І., Харитонов Є.О.. Порівняльне право Європи: Основи порівняльного правознавства. Європейські традиції.- Х.: «Одіссей».- 2002 р.- 592 с.
5. Бабич , І.Г. Принцип справедливості в римському праві і у сучасному зобов'язальному праві України: автореф .дис. на здобуття наук.ступеня канд.юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес ; сімейне право; міжнародне приватне право» / І.Г.Бабич .- Одеса , 2006. – 22 с.
6. Омельченко О. А. Римское право: учебник / О. А. Омельченко. – [2-е изд., исправл. и доп.]. – М. : ТОН-Остожье, 2000. – 208 с
7. Задорожний Ю. А. Основи римського приватного права : курс 141 лекцій / Ю. А. Задорожний. – К. : Вид-во Нац. авіац. ун-ту «НАУ-друк», 2009. – 92 с
8. Вовк В. М. Римське право і сучасне європейське право / В. М. Вовк // Порівняльно правові дослідження : укр.-грец. міжнар. наук. юрид. журнал. – 2009. – № 2. – С. 14–19.
9. Зайтай І. Рецепція зарубіжного права і порівняльного права / І. Зайтай // Порівняльне правознавство. – 2013. – № 1–2. – С. 13–36.
10. Пастушок Г. І. Значення основоположних цінностей римського права для формування правової традиції Європейського Союзу / Г. І. Пастушок // Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України. – 2016. – Вип. 8. – С. 31–37.
11. Вовк В. М. «Правовий менталітет» стародавніх римлян / В. М. Вовк // Вісник Національної юридичної академії України ім. Ярослава Мудрого. – 2012. – № 3 (13). – С. 261 – 265.
12. Гражданское право :учеб : [у 3 ч.] / Н.Д. Егоров , И.В. Елисеев , А.А. Иванов и др .; под ред. А.П. Сергеева , Ю.К. Толстого. – М. : Проспект,1997. – Часть 1. – 600с.

Кулакевич Юлія Анатоліївна,

студентка 4 курсу факультету цивільної та господарської юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – асистент Галупова Л. І.

ПРАВОВИЙ СТАТУС ПАТЕНТНИЙ ПОВІРЕНИХ

На сьогодні в Україні важливу роль займає інститут представництва у справах інтелектуальної власності, або ж інститут патентних повірених. Так

як автори, винахідники, творці зазвичай не мають достатніх знань та навичок для отримання документу, що буде охороняти їх об'єкт то вони змушені звертатись за допомогою до патентних повірених.

Історія розвитку інституту патентних повірених вже понад 100 років існує, наприклад, в Японії, Великій Британії та Швейцарії. Питання правового статусу патентних повірених досліджували науковці та практики, зокрема, – Н.Є. Яркіна, О.Ш. Чомахашвілі, І.І. Дахно, В.А. Жаров, О.О. Підпригора, О.А. Підпригора, Г.З. Огнев'юк, О.Д. Святоцький, Р.Б. Шишка, А.П. Сергєєв та інші [1, с. 139].

Основними нормативно-правовими актами, які визначають правовий статус патентних повірених у справах інтелектуальної власності і регулюють відносини, пов'язані з набуттям, реалізацією та припиненням права займатися діяльністю патентного повіреного є Положення про представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 27.08.1997 № 938 та Порядок атестації представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених) затверджений наказом Міністерства освіти і науки від 25 липня 2006 року № 556.

Відповідно до Положення про представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених), патентний повірений надає фізичним та юридичним особам, тобто особам, яким він допомагає, допомогу і послуги, які пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, представляє інтереси таких осіб у Держпатенті та установах, які належать до сфери його управління, а також судових органах, кредитних установах та у відносинах з іншими фізичними та юридичними особами [2].

Важливим є те, що іноземці, особи без громадянства або особи, які мають постійне місцезнаходження поза межами України при оформленні патентних прав можуть діяти тільки через представників – патентних повірених.

Особи, які бажають бути представниками у справах інтелектуальної власності повинні відповідати певним вимогам, які ставить держава, а саме: мати українське громадянство; постійно проживати в Україні; мати повну вищу освіту, та повну вищу освіту в сфері охорони інтелектуальної власності; мати не менше ніж 5 років досвіду практичної роботи у сфері охорони інтелектуальної власності; скласти кваліфікаційні екзамени, пройти атестацію і отримати свідоцтво на право займатися діяльністю патентного повіреного.

Патентний повірений повинен бути внесений до Державного реєстру та мати реєстраційний номер. Він має особисту печатку, яка зазначає його прізвище та реєстраційний номер, а також рахунки в установах банку

України. Особа не може називати себе патентним повіреним, якщо вона не зареєстрована в Державному реєстрі.

Патентні повірені надають наступні послуги в сфері охорони прав об'єкти промислової власності: консультують з питань, пов'язаних з отриманням, реалізацією і захистом прав інтелектуальної власності; подають заявку на реєстрацію об'єкта інтелектуальної власності і роблять все можливе для отримання патенту; є представниками винахідника на переговорах щодо передачі права на патент; складають ліцензійну угоду або договір про передачу права; допомагають здійснити весь комплекс заходів щодо захисту прав винахідника, представляють та відстоюють його інтереси в суді.

Професійне представництво в справах інтелектуальної власності на відміну від звичайного проходить так звану дозаявочну підготовчу стадію. На цій стадії патентний повірений консультує довірителя щодо обрання доцільної у його випадку форми правової охорони об'єкта інтелектуальної власності, проводяться патентні дослідження. У деяких випадках на дозаявочній стадії вчиняються правочини, такі як: укладання договору про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності, укладання угоди про конфіденційність та інші.

Отже, патентний повірений – це фахівець, який не лише надає юридичні послуги з оформлення та подачі документів до патентного відомства, але й здатний суттєво надати допомогу в процесі управління об'єктом інтелектуальної власності, включаючи етап його створення.

Проте в законодавстві наявна проблема оновлення та вдосконалення нормативно-правової бази, адже ті питання, які існують зараз важко врегулювати нормами існуючого застарілого законодавства. Було б доречно врахувати думки науковців та практиків з приводу нормативного відмежування патентного повіреного від звичайного представника.

Пропонуємо також детальніше регламентувати статус патентних повірених та розширити їх повноваження. Врегулювати процедуру доступу до документів, надання запитів щодо будь-якого питання аби не було зловживань та ризиків надмірного втручання в роботу підприємств, організацій, установ.

Вимога щодо п'ятирічного досвіду у особи, яка бажає отримати статус патентного повіреного є на нашу думку не зовсім обґрунтованою. Адже досвід який буде необхідним патентному повіреному абсолютно можливо отримати за два роки практичної роботи в сфері охорони інтелектуальної власності на посаді помічника патентного повіреного.

А також, в п. 1 Порядку атестації представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених) потрібно замінити назву

давно ліквідованого державного органу «Державна служба інтелектуальної власності» на «Міністерство економічного розвитку і торгівлі України», яке є правонаступником Державної служби, та виконує всі її завдання та функції [3].

ЛІТЕРАТУРА:

1. Чомахашвілі О.Ш. Правовий статус патентного повіреного / О.Ш. чомахашвілі // вісник НТУУ «КПІ». Політологія. соціологія. Права. – 2017. – № 3/4(35/36). – с. 359 .
2. Положення про представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених): затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 27 серпня 1997 року [електронний ресурс]. – режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/938-97-%D0%BF>.
3. Порядок атестації представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених): затверджено наказом Міністром освіти і науки України від 25 липня 2006 року [електронний ресурс]. – режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1021-06> .

Кучерявенко Вікторія Сергіївна,

магістр права

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Фасій Б.В.

ЗАХИСТ ЧЕСТІ ТА ГІДНОСТІ В РИМСЬКОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ ТА СУЧАСНОМУ ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ

Зміст понять «честь» та «гідність» в різні історичні періоди людства трактувався неодноманітно. Основними факторами, які впливали на трансформацію розуміння даних понять – моральний стан суспільства, стан основоположних моральних якостей останнього.

У Стародавньому Римі поняття гідності та честі співвимірялися з повагою до особистості та мали суто матеріальну підставу – багатство, майно, худоба. Майно, яке можна було порахувати, було свого роду мірою моральних якостей, відкритою книгою, яку можна «прочитати». Закономірно, що раби у Стародавньому Римі, будучи людьми, не вважалися не лише суб'єктами права, а й носіями таких людських якостей як гідність та честь [1, с.40].

Честь громадянина, будучи немайновим благом посідала вагоме місце серед об'єктів охорони. У разі завдання образи страждала особистість людини, знижувався рівень поваги до неї з боку інших людей.